

да направи, уволнилъ ги. Българитѣ го посъветвали да възвѣрне отново Търновската конституция и да повика на власт пакъ либералната партия (1883 г.).

Начело на министритѣ, като министъръ-председатель, застаналъ Петко Каравеловъ. Около него се събрали най-много либерали и бележити мжже: Петко Р. Славейковъ, д-ръ В. Радославовъ, Ст. Стамболовъ, Д. Петковъ, З. Стояновъ. Либералитѣ се помирили съ княза и той съ тѣхъ. Либералитѣ приели добри наредби и закони, както за селянитѣ — земледѣлци, тѣй и за гражданитѣ търговци и еснафи, за вътрешната търговия, за външната търговия, за българската народна банка, за чиновницитѣ, за училищата, за желѣзницитѣ и пжтищата.

Народътъ полека лека се успокоилъ и тръгналъ къмъ добро.

Тѣй вървѣли работитѣ въ Княжеството до 6 септ. 1885 г., когато избухнало едно голѣмо събитие.

Какво станало въ Източна Румелия. — Сега да разкажемъ, какво ставало въ Тракия презъ сжщото време. Въ Пловдивъ се настанилъ, както знаемъ, главенъ управникъ (князь) Алеко Богориди. Неговъ секретаръ и директоръ на полицията билъ Гавриилъ Кръстевичъ. Тѣмъ помагали и останалитѣ четири директори. Страната започнала да се реди доста добре и мирно. Народътъ се заелъ съ работата си. Селянитѣ откупували турскитѣ земи, чифлици, та ставали самостояни стопани. Земята била плодородна и земледѣлцитѣ прибирали добри храни. Търговията се съживила, изгоренитѣ и